

2018

TRAPSAVEC

Šerif a nešika

Když jsem se narodil, sudičky mi přidělily osud smolaře, nešiky a poplety, který mě provází celým, tedy i trempským životem. Kamarádi z osady mě tudíž nikdy nebrali příliš vážně, ale že to přesto jsou kamarádi dobří, dokazuje i fakt, že mě ověnčili „jen“ přezdívkou Nešika, ač by se nabízely i mnohé horší. Šance, že bych se stal šerifem se však pochopitelně rovná tak jedné ku nekonečnu. To jsem si myslel až donedávna.

Jednoho pátečního odpoledne jsem se chystal na vandr s kamarády a (jak taky jinak) měl jsem značné zpoždění. Když jsem konečně dofuněl na nádraží, věděl jsem, že přicházím skutečně na poslední chvíli, a tak jsem hned naskočil do, jak jsem doufal správného, vlaku, který se právě rozjížděl, a po kamarádech se začal rozhlížet až pak. Zaradoval jsem se, když jsem spatřil skupinku v zeleném a radostně k ní zamířil, ale brzy jsem zklamaně poznal, že to jsou neznámí trempové. Oni se však překvapivě rozesmáli a začali mě vítat, nejen jako jakéhokoli kamaráda, ale přímo jako člena osady: „Ahoj šerife,“ zdravili mě všichni. „Cože?“ nevěřil jsem svým uším. „Říkali jsme jen ‘ahoj’,“ zopakoval jeden z nich. Nechápal jsem, proč mi ti neznámí trempové říkají „šerife“, ba vůbec, že mě znají. Navíc jsem byl nervózní z toho, kde jsou mí kamarádi. Už jsem jim chtěl přátelsky vysvětlit, že jde o omyl, když najednou mi v hlavě něco přecvaklo. Vždyť jestli si tihle chlapíci nedělají legraci a opravdu mě z nepochopitelných důvodů považují za svého šerifa, mohl bych si alespoň pro jediný vandr šerifování vyzkoušet. Možná, že takovou příležitost už nedostanu...

A tak jsem se už navenek ničemu nedivil a snažil se chovat co nejpřirozeněji jako šerif. Když jsme ale za chvíli vystoupili z vlaku, automaticky jsem se zastavil uprostřed nástupiště a čekal, až někdo udá směr. Jenže stejně jako já se zastavili i všichni za mnou. Po chvíli se jeden z trempů ozval: „Tak co, šerife, už víš, kam vyrazíme?“ V duchu jsem si musel dát facku, abych se už víckrát nezapomněl, a pak jsem se obrátil ke kamarádům: „Půjčí mi někdo prosím mapu?“ Trempové se po sobě podívali trochu překvapeně, ale jeden z nich mi mapu ochotně podal. S úžasným pocitem jsem ji rozevřel a připadal si fakt dobře, jak jsem nad ní stál, poprvé jako vůdce výpravy, alespoň do chvíle, než mi došlo, že jsem vlastně Nešika a v mapách se vyznám dost špatně. Chvíli jsem váhal, zda vedení nepředat někomu jinému, ale pak „pýcha zvítězila nad rozumem“ a já začal své nové kamarády vést k cíli, vsi slibného jména Pohostice, kdesi za lesem.

Šerifování bylo fakt supr. Všichni trempové mě poslouchali a nikdo si ze mě nestřílel ani mě nekomandoval, jak se občas stávalo v mé partě. Není tedy divu, že na své kamarády z osady jsem na chvíli trochu pozapomněl. Když jsme však díky mému vedení chvíli před setměním ještě bloudili lesem, nevypadalo vše zas až tak růžově. „Šerife...“, zasupěl za mnou kdosi. „Omlouvám se,“ řekl jsem, „ale teď už bysme tam každou chvíli měli být.“ Přitom jsem ale lhal jim i sobě. Ve skutečnosti jsem zcela zabloudil, jenže teď jsem se nechtěl snížit k tomu předat vedení někomu jinému, a tak jsem kamarády táhl cestou necestou dál.

Protože jsme pochodovali poměrně hustým lesem, kde vysoké stromy téměř zcela zakrývaly výhled na nebe, nikdo si nevšiml, že obloha postupně potemněla. Já ostatně skoro pořád zíral do mapy a vzhlednout mě přinutila až velká kapka, která se mi rozprskla na nose. Ještě pár kapek pak spadlo jednotlivě, ale intervaly i vzdálenosti mezi nimi se postupně snižovaly, až se spustil poměrně hustý déšť. Stromy v tomto lese nám zřejmě nebyly příliš přátelsky nakloněny, když nám skryly hrozící nebezpečí, ale už nás před ním neschovaly. Možná mě chtějí potrestat za můj podvod, napadlo mě a dost jsem se zastyděl. Už jsem se chtěl trempům ke všemu přiznat, poprosit je o odpuštění a předat mapu někomu jinému, ač mě překvapivě ještě nevyváleli v mraveništi, ale dokonce ani nijak neprotestovali. Najednou se však mezi stromy objevilo pár světel. Novou energii, která se všem vlila do nohou, jsem úplně cítil ve vzduchu a mé odhodlání k přiznání se opět pozvolna vytratilo. Raději jsem si ještě dovolil s hrdostí vůdce úspěšné výpravy na Severní pól pronést: „Kamarádi, Pohostice nás vítají.“

Za pár chvil už jsme vítězně vcházeli do vytoužené budovy s nápisem „Pohostický hostinec“ na vývěsním štítu. Sotva jsem se ale uvnitř stačil rozkoukat, úplně jsem strnul. U nejbližšího stolu totiž seděla celá moje parta, ale to nebylo to nejzvláštnější. Mezi mými kamarády totiž byl ještě jeden neznámý tremp. Sice neznámý, ale přesto jsem jej vídal každý den. K nerozeznání se mi totiž podobal. Z údivu mě probral až kamarád Túrák, když mě překvapeně pozdravil: „Ahoj Nešiko.“ „Ahoj,“ odpověděl jsem trochu rozpačitě a zaplavil mě stud, že jsem se na kamarády úplně vykašlal. „Vidíte, tohle je ten váš Nešika, já jsem šerif,“ řekl můj dvojník a začal se vítat s mými novými, nyní dost vyjevenými kamarády. „Ahoj šerife,“ začali jeden přes druhého zmateně zdravit a já si po jejich vzoru zalomil palec se všemi ze své party, což pochopitelně proběhlo za mnoha zmatených otázek, ale pravý šerif vzniklý šum náhle přerušil: „Myslím, že než dojde na vysvětlování, měli bychom přisunout nějaký stůl, aby si všichni kamarádi mohli sednout.“ Měl pravdu, a tak jsme se zmatkem v hlavách vše připravili, můj dvojník zatím všem objednal pivo na posilněnou

a bramboračku na zahřátí a pak jsme se konečně usadili a brzy bylo vše jasné.

Celé se to událo celkem prostě. Hlavní vinu měla pozoruhodnost přírody, která dokáže stvořit dva téměř stejné lidi. Jako na mnoha zapeklitých situacích mého života se na tom ovšem podílely opět i mé nešťastné vlastnosti. Spletl jsem si totiž čas srazu o půl hodiny. Kamarádi mě marně vyhlíželi, a když už měl vlak každou chvíli odjíždět, přišel tam se vzorným předstihem na sraz se svou partou můj dvojník. Mí kamarádi neměli důvod myslet si, že to nejsem já. Ten chlapík mi byl neskutečně podobný a navíc přišel pozdě. Protože to „byl Nešika“, jeho řečem ani pokusům dokázat, že je šerif nějaký cizí osady pochopitelně nikdo nevěnoval pozornost. A tak si kamarádi skutečně ještě před chvílí mysleli, že onen šerif jsem já a jen si vymýšlím. Když má osada takto popsala, jak tento zvláštní příběh probíhal na jejich straně, chtěli samozřejmě hned vědět, jakto, že mi „šerifova“ osada celou dobu věřila. Popravdě, i já jsem na to byl zvědavý. Trempové trochu váhali, ale pak se jeden z nich ozval: „Náš šerif je ve všem vzorný a přesný. Proto bychom možná Nešiku i odhalili,“ pousmál se. Ještě, že už jsem na takové narážky byl zvyklý. Tremp pokračoval: „Ale také se chová, promiň mi to, šerife, dost povýšeně, a pokud by někdo zpochybnil jeho schopnosti nebo si z něj jen udělal legraci, bylo by celý vandr zle. Proto jsme raději nic neříkali. Ale hlavně by nás samozřejmě nenapadlo, že se něco takového může stát.“

Všichni napjatě čekali, co trempovu obvinění šerif bude říkat, ale překvapivě se nerozčílil. Po chvíli promluvil: „Nemusíš se mi omlouvat, Přímáku. Upřímně, když jsem chvíli byl v kůži Nešiky, zažil jsem, jaké to je, když se k vám někdo chová mírně povýšeně a nebere vás vážně, a došlo mi, že jsem s vámi jednal ještě mnohem hůře. Chtěl bych se vám za to omluvit kamarádi. Přijímáte?“ Skupinka trempů se po sobě podívala a za okamžik všichni bez zaváhání, nejspíš z radosti nad tím, že jejich šerif takto dokázal uznat své chyby, zvolali: „Jasně kamaráde!“ Atmosféra se citelně uvolnila, ale já si to uvolnění stále nemohl zcela vychutnat, a tak jsem nakonec pronesl to, k čemu jsem se odhodlával již od spuštění lijáku: „I já se musím omluvit. Svým starým kamarádům za to, že jsem se na ně dnes úplně vykašlal a těm novým, pokud je i po dnešku můžu zvat kamarády, za to, že jsem si pyšně a hloupě myslel, že můžu být šerifem, kvůli tomu jsem je podvedl a připravil jim asi jeden z nejhorších pátků v jejich životě.“ Sám jsem byl překvapen, jak vznosnou omluvu jsem vymyslel. „Dobře, mi ti odpustíme, vždyť ani my nejsme, jak už víme, bez viny,“ odpověděl bez váhání Túrák. Přímák z druhé osady se usmál, šibalsky se mu zalesklo v očích a pronesl: „Vy jste teda dvojka – šerif a Nešika. Víte co? Úplně vám odpustíme, ale pod jednou podmínkou. Všechny dnešní piva a bramboračky půjdou na vás! Rozdělte se rovným dílem, ať je to spravedlivé.“

Byla to vážně pozoruhodná příhoda, ale nejdůležitější je, že krom toho, že nám přinesla skvělou historku k ohni, mnohým z nás dala i poučení, jímž se skutečně snažíme řídit. S osadou mého dvojníka se dodnes vídáme a on je stále vzorný a přesný, ale nyní už také mnohem víc oblíbený šerif. Mí kamarádi se ke mně od této příhody chovají o něco méně jako k Nešikovi, i když mi tak pořád říkají a já již nemyslím na místo šerifa a i bez něj jsem trempem rád.

Barbora Mlčáková – Štěňátko (Plzeň)

3. místo – Próza do 23 let